

Історико-політичні проблеми сучасного світу:
Збірник наукових статей. – Чернівці:
Чернівецький національний університет,
2016. – Т. 33-34. – С. 110-117

Modern Historical and Political Issues:
Journal in Historical & Political Sciences. – Chernivtsi:
Chernivtsi National University,
2016. – Volume. 33-34. – pp. 110-117

УДК: [327:355.4:351.861](73)“198”

© Оксана Манчуленко¹

Вплив міжнародних військових кампаній США на прийняття закону Голдводтера-Ніколса та його наслідки

У статті розглядаються недоліки проведення військових кампаній протягом 1980-х рр. та їх вплив на початок дебатів щодо реформування Міністерства оборони та Генштабу. Автор характеризує опозицію військово-морських сил щодо прийняття даного законопроекту. Мета наукової розвідки – проаналізувати основні зміни внесені вищезазначеним законом та його вплив на розвиток воєнного сектору США. Феномен «об'єднаних сил» та зростання ефективності співпраці між департаментами. Також аналізуються зміни запроваджені Законом Голдводтера-Ніколса та їх ефективність.

Ключові слова

Закон Голдводтера-Ніколса, реорганізація, конфлікт, об'єднаний комітет начальників штабів, міністерство оборони, уніфіковані головнокомандувачі.

The influence of US international military campaigns on the adoption of Goldwater-Nichols act and its consequences

The Goldwater Nichols Act of 1986 was the most comprehensive and important defense reorganization legislation since its initial establishment in 1947. It has administrated the way the United States has organized, planned, and conducted military operations for the last thirty years. Despite this, a strong opposition movement organized primarily by Navy Secretary John F. Lehman, almost endangered the adoption of the mentioned above law. This opposition also included members of the Joint Chiefs of Staff, prominent Senators and Congressman, and Secretary of Defense Casper Weinberger.

A ten year retrospective of the Act's passage at the National Defense University (NDU) in 1999 detailed its six most significant achievements. The Chairman of the Joint Chiefs of Staff, as an individual, was designated the principal military advisor to the President and other senior officials. The Chairman was assigned new responsibilities in the areas of strategic planning, logistics, net assessments, joint doctrine, and joint programs and budgets. A Vice Chairman position, outranking the other chiefs was created to assist the Chairman and act as the Chairman in his or her absence. The Joint Staff was expanded beyond 400 members and placed directly under the control of the Chairman. The power and influence of the deployed unified commanders was also increased by providing them authority over subordinate commands in their areas of responsibility, especially regarding joint training, force organization, and force employment. Finally, the Joint Specialty Officer program was mandated. This program was designed to ensure the services assigned some of their highest quality officers to joint duty.”¹ Nearly all in attendance at the 1999 NDU event concluded that passage of the legislation was a universal good.

The subject of the article is the influence of international US military campaigns on the adoption of Goldwater-Nichols Act.

This article tends to examine the background which led to the adoption of Goldwater Nichols Act, the opposition of the Marines and Navy against the aforementioned Act. The goal is to analyze the main changes brought in by the Goldwater-Nichols Act and their impact on the development of the US military. The phenomena concern “Joint Forces” and the increase of effective cooperation between the departments. The key provisions, which strengthened the position of the Secretary of Defense and outlined its role in the chain of command, will be evaluated.

¹ Аспірант кафедри міжнародних відносин, Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича, Україна, Email: manchulenko.senny79@gmail.com

Keywords

Goldwater-Nichols Act, reorganization, conflict, Joint Chiefs of Staff, Department of Defense, unified commanders.

Постановка наукової проблеми та її значення. До середини 1980-х рр. дискусії щодо воєнної ефективності почали домінувати в США. Особливу увагу звертали на організаційну структуру Міністерства оборони. Аналіз фокусувався не лише на великих конфліктах як війна у В'єтнамі, але й на воєнних кампаніях, таких як звільнення заручників з Ірану (1980 р.) чи операція у Гренаді (1983 р.), коли військова діяльність піддавалася критиці. Законодавчий акт 1986 р., відомий як Закон Голдвотера-Ніколсона, був спрямований на відновлення воєнної ефективності, шляхом передачі повноважень менш розрізненим інституціям всередині Міністерства оборони, Голові об'єднаних штабів, Генштабу, головнокомандувачам об'єднаних сил.

Слід зазначити, що необхідність змін в організаційній структурі була зумовлена досить тривалим періодом її неефективності як ланки американської системи національної оборони. Впродовж перших 150-ти років після проголошення незалежності США, громадськість не приділяла достатньої уваги ефективності військової організації. Така неувага до організаційних питань має історичне коріння. Сполучені Штати вступили в Другу світову війну з Міністерством війни та Військово-морським флотом, які були організаційно недосконалими і практично автономними. Спостерігаючи за недосвідченістю і відсутністю координації між військовими структурами США на початку війни, британський генерал написав у Лондон, що «вся організація сягає часів Джорджа Вашингтона»². Суперечки між армією та флотом ще більше ускладнювалися у зв'язку із заходами воєнного часу.

Армія і флот були не в змозі вирішити проблему недостатньої координації впродовж Другої світової війни. Пізніше Конгрес вирішив це питання на умовах широко сприятливих для концепцій воєнно-морського флоту, що дозволили зберегти незалежність флоту і морської піхоти більше, ніж вони відповідали вимогам сучасної війни. Незважаючи на неодноразові оперативні невдачі впродовж наступних сорока років, зусилля з реорганізації посприяли лише незначним покращенням. Такою була ситуація до прийняття Закону Голдвотера-Ніколса в 1986 році.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Тема дослідження за актуальністю займає одне з провідних місць у контексті розгляду процесу реформування сектору безпеки США. Про це засвідчує і та кількість робіт американських дослідників та аналітиків, присвячених даній проблематиці. Зокрема, можна виділити праці А. Ханамі³, С. Кука⁴, М. Матлофа⁵, Ч. Вілсона⁶, Р. Коула⁷, Ч. Немфакоса⁸, Дж. Лочера⁹. Також даною проблематикою займалися науково-дослідні інститути, такі як RAND Corporation. Джерельна база дослідження включає також офіційні дані з сайтів Конгресу США та Міністерства оборони.

Метою статті є вивчення впливу Закону Голдвотера-Ніколса з оборонної реорганізації 1986 р. на процес удосконалення управління в збройних силах США.

Поставлена мета зумовлює вирішення наступних завдань:

- виявити вплив невдалих військових операцій на прийняття Закону Голдвотера-Ніколса;
- проаналізувати зміни, запроваджені Законом Голдвотера-Ніколса 1986 р.;
- вивчити та оцінити ефективність нововведень, спричинених вищезгаданим Законом.

² Larrabee, E. (1987) *Commander in chief : Franklin Delano Roosevelt, his lieutenants, and their war*, Harper & Row, New York.

³ Hanami, A.K. (1997), *Peace and Power in the Post Cold War Era*, Hunt Publishing Company, Dubuque, IA.

⁴ Hook, S.W. (2010), *American foreign policy since World War II*, CQ Press, Washington.

⁵ Matloff, M. (1996), *American Military History*, Da Capo Press, Cambridge.

⁶ Wilson C. (2002), *Goldwater-Nichols: the next Evolution - Rerorganizing the Joint Chiefs of Staff*, available at: <http://www.dtic.mil/doctrine/jfq/jfq-13.pdf>

⁷ Ronald H.Cole (1997), *Operation Urgent Fury:Grenada*,available at: <http://www.dtic.mil/doctrine/doctrine/history/urgfury.pdf>

⁸ The Chairman as Principal Military Adviser: An Interview with Colin L. Powell (1996), available at: <http://www.dtic.mil/doctrine/jfq/jfq-13.pdf>

⁹ Locher J. (1985), *Defense Organization: The Need for Change*. Staff report of the Senate Committee on Armed Service, available at: <https://digitalndulibrary.ndu.edu/cdm/compoundobject/collection/goldwater/id/2160>

Виклад основного матеріалу дослідження. Насамперед, слід зазначити, що поточні військові можливості США охоплюють цілий арсенал вогневої сили, якою не володіє жодна інша держава світу. Все це спирається на висококваліфікованих військовослужбовців, що володіють широким набором компетенцій по всьому спектру війни.

Історично склалося так, що процес ведення війни в США розроблявся на основі «традиційної» концепції - військові США навчалися для ведення великомасштабних кампаній з метою знищення сухопутних сил. Військова стратегія знаходилася довгий час під впливом загального принципу Карла фон Клаузевіца: «Заволодійте матеріальними засобами ворога та іншими джерелами сили, і спрямуйте прямі операції на ті місця, де більшість з цих джерел зосереджені»¹⁰. Перша і Друга світові війни характеризувалися саме такими військовими операціями, в яких стратегія полягала у використанні великого маневру сил, щоб перемагати ворогів через виснаження, порушення ліній комунікацій і руйнацію їхніх стратегічних військових можливостей¹¹.

Конфлікти в Кореї і В'єтнамі виявили зміни в методах та способах ведення війни. Американські війська виявились обмеженими у своїй здатності атакувати тиліві ешелони через наявність політичних кордонів чи політичних складнощів. Деякі з методів, які використовувалися в'єтнамськими нерегулярними силами, перешкоджали застосуванню традиційних тактик, що спричинило розвиток швидких і гнучких повітряно-десантних військ¹². Вступ США в «холодну війну» спричинив зміни у військових операціях, оскільки компонент стримування став їх невід'ємною частиною, а постійна загроза використання ядерних сил, надала поштовх для розробки сприятливих зовнішньополітичних відповідей. Військовими також були сформовані великі за чисельністю звичайні сили, здатні до швидкого удару і менші підрозділи, такі як сили спеціальних операцій, що створювало більш широкий спектр варіантів для досягнення військових цілей.

Питання щодо ефективності спільних операцій почали виникати під час і по завершенню військової кампанії у В'єтнамі. Після відходу у відставку генерал ВПС США Девід Джонс, який був головою Об'єднаного комітету начальників штабів з 1978-1982 рр., описав цю війну як «наш гірший приклад заплутаних завдань і неясних обов'язків у Вашингтоні і в сфері діяльності. Кожна служба, замість об'єднання зусиль з іншими, розглядала В'єтнам як власну війну і прагнула отримати велику місію для себе»¹³.

Джонс на власному досвіді відчув недоліки спільних операцій повітряних сил з використанням агентів ЦРУ та сухопутних військ, проведеної в квітні 1980 р., коли не вдалося звільнити американських заручників у посольстві США в Тегерані. Всі зусилля виявились марними не лише через відсутність спільного навчання та недостатнього командування і управління, але й через механічну несправність трьох гелікоптерів, в результаті чого загинуло вісім людей.

Війна у В'єтнамі і рятувальна місія в Ірані спровокували дискусії про реформу, проте лише події в Лівані і Гренаді наприкінці 1983 р. викликали активні дії щодо реформування. У жовтні, внаслідок вибуху бомби, закладеної терористами, було вбито 241 морського піхотинця в Бейруті. Концентрація всіх військовослужбовців у одній будівлі і обмеження щодо патрулювання зробили їх легкою здобиччю нападників. Розслідування показало, що громіздкий ланцюжок командування, незрозумілі цілі і непослідовне керівництво призвело до таких трагічних наслідків¹⁴.

Слід зазначити, що оперативні невдачі під час кампанії в Гренаді підкреслили необхідність реформ. Ситуація розвивалася блискавично - 12 жовтня 1983 р. поміркований марксистський уряд на острові Гренада був скинутий, а його лідери знищені. Держдепартамент повідомив Генштаб про небезпеку, яка загрожувала шестистам американським студентам-медикам, які

¹⁰ Carl von Clausewitz (1942), *Principles of War*, Available at: <https://www.clausewitz.com/mobile/principle-sofwar.htm>

¹¹ Hawkins, W.R. (2003), *Iraq: Heavy Forces and Decisive Warfare*, available at: <https://www.questia.com/library/journal/1G1-109580225/iraq-heavy-forces-and-decisive-warfare>

¹² Johnson, L.H. (1990), *Winged Sabers: The Air Cavalry in Vietnam, 1965-1973*, Stackpole Books, Harrisburg, PA.

¹³ Jones D. C. (1996), *Past Organizational Problems*, available at: <http://www.dtic.mil/doctrine/jfq/jfq-13.pdf>

¹⁴ Locher J. (2001), *Has it worked? The Goldwater-Nichols Reorganization Act*, available at: <https://www.usnwc.edu/getattachment/744b0f7d-4a3f-4473-8a27-c5b444c2ea27/Has-It-Worked--The-Goldwater-Nichols-Reorganizatio>

проживали в країні. Саме тому 20 жовтня 1983 р. Рада національної безпеки наказала розпочати планування військової операції для евакуації американських громадян¹⁵.

Незважаючи на зусилля Об'єднаної оперативної групи, операція з евакуації зазнала багатьох невдач. Використання туристичних карт, погана координація операції армії та морського флоту, а також відсутність радіозв'язку призвели до жертв як серед цивільного населення, так і серед сил союзників. За словами одного з членів Конгресу, «місія була виконана, але це була радше хороша справа..., ніж цілковито успішна... Знадобилося везіння, велике співвідношення сил, і нами було втрачено більше обладнання, ніж передбачалося»¹⁶.

На засіданні Ради національної безпеки голова Об'єднаного комітету начальників штабів генерал Джон Вессі, попередив, що солдати Гренади можуть чинити опір. Він переконав Раду національної безпеки розширити рятувальну місію, включивши роззброєння військ Гренади, стабілізацію внутрішніх справ та підтримання миру у цій державі. Генерал Дж.Вессі також переконав міністра оборони Каспера Вайнбергера залучити головнокомандувача Атлантичного командування, адмірала Уеслі Макдональда для передислокації авіаносної групи і групи підвищеної готовності морської амфібії 1-84 в Карибський басейн для можливого втручання¹⁷.

Відсутність детальної розвідки сил противника змусила піти шляхом раптового нападу з використанням переважаючої сили. Генштаб планував швидке захоплення ключових командних пунктів і засобів управління ворога в поєднанні із швидким звільненням потенційних заручників, що поклато б край кризі з малими втратами¹⁸.

Хоча Гренада за розміром лише вдвічі переважає округ Колумбія, одного батальйону морської піхоти чисельністю 1800 осіб виявилось недостатньо для проведення операції. Тому Об'єднаний комітет начальників штабів погодився на спільну операцію, під час якої повітряно-десантні війська будуть доставлені з Форт Бреггу, а військово-морські сили будуть стримувати кубинський натиск і забезпечать повітряну підтримку. Із початком операції морські піхотинці зіткнулися із невеликим опором на східному боці Гренади. Несправність транспортного літака С-130 затримала висадку Військових Рейнджерів більш ніж на тридцять хвилин, проте, незважаючи на такі перешкоди, військовим вдалося подолати опір противника і врятувати студентів, які знаходились в сусідній студентській будівлі¹⁹.

Повністю попереджені, війська Гренади в Сент-Джорджі виявили і заблокували команду «морських котиків», які намагалися евакуювати генерал-губернатора. Для їхнього порятунку було відправлено морських піхотинців. Зрештою, американські війська успішно завершили операцію було врятовано 720 американських та іноземних громадян, відновлено народний уряд та усунуто стратегічну загрозу для ліній зв'язку США. З боку Сполучених Штатів жертвами стали 19 осіб, а також 116 було поранено. Кубинські війська втратили 25 убитими, 59 пораненими і 638 було захоплено в полон. Сили Гренади зазнали втрат в кількості 45 чоловік убитими, з яких щонайменше 24 становили цивільні особи, і 358 пораненими²⁰.

Тактичні помилки дещо затьмарили загалом успішну операцію. 25 жовтня 1983 р., через нестачу мап і відсутність свіжих даних тактичної розвідки, винищувачі-бомбардувальники нанесли ракетні удари по психіатричній лікарні поблизу Гренади, внаслідок чого було вбито 18 пацієнтів. Два дні потому, рота координації вогню корабельної артилерії і авіаційної підтримки не змогла узгодити дії з 82 повітряно-десантною дивізією, тому помилково були атаковані союзники. Без належних мап, розвідувальних даних, і справних бойових вертольотів, 82 дивізія просувалася через південну частину острова, а морські піхотинці рухалися на північному боці, причому між ними не було належної координації.

¹⁵ Ronald H.Cole (1997), Operation Urgent Fury: Grenada, available at: <http://www.dtic.mil/doctrine/doctrine/history/urgfury.pdf>

¹⁶ Anno Stephen (1988), Command and Control Lessons Learned: Iranian Rescue, Falklands Conflict, Grenada Invasion, Libya, available at: <http://www.dtic.mil/dtic/tr/fulltext/u2/a202091.pdf>

¹⁷ Locher J. (2001), Has it worked? The Goldwater-Nichols Reorganization Act, available at: <https://www.usnwc.edu/getattachment/744b0f7d-4a3f-4473-8a27-c5b444c2ea27/Has-It-Worked--The-Goldwater-Nichols-Reorganizatio>

¹⁸ Ibidem.

¹⁹ Ibidem.

²⁰ Wilson C. (2002), Goldwater-Nichols: the next Evolution - Rerorganizing the Joint Chiefs of Staff, available at: <http://www.dtic.mil/doctrine/jfq/jfq-13.pdf>

Недоліки проведення операції в Гренаді спричинили початок дискусій щодо ефективності оборонних інституцій та механізмів планування, управління бойовими діями. Це, насамперед, якість військових рекомендацій, які надавалися президентові і вищому військовому командуванню; необхідність перегляду ролі Комітету начальників штабів; потреба в зміцненні командирів об'єднаних сил; непотрібне дублювання ролей всередині міністерства²¹.

Колишній голова Комітету Начальників Штабів, генерал Девід К. Джонс, піддав критиці систему управління військами через організаційні недоліки, виступаючи за розширення повноважень Голови. Генерал Джонс також зазначив, що структурні проблеми зменшили ефективність Об'єднаного комітету начальників штабів. Його спостереження були підтвержені аналогічною критикою з боку генерала у відставці Едварда С. Мейера, що спричинило широку дискусію і ряд слухань у Конгресі, що стосувалися питання про реформу²².

Після публічних заяв і у відповідь на ці критичні зауваження, слідчий підкомітет комітету зі Збройних сил Палати представників, під головуванням Річарда С. Уайта, провів слухання в серпні 1982 року. Ці слухання ініціювали підготовку та проходження Закону «Про реорганізацію». Незважаючи на те, що Комітет Сенату з питань збройних сил розглянув цей закон, 97-й Конгрес не прийняв жодного рішення. У червні 1983 року, сенатори Джон Тауер і Генрі М. Джексон розпочали перевірку Міністерства оборони, що тривала впродовж 1984-1985 років, охоплюючи всі основні структури та процедури прийняття рішень Міністерства оборони²³.

Комітети Сенату і Палати представників, на додаток до комісії Президента, продовжували перевірку Міністерства оборони впродовж 1985-1986 років. На розгляд Конгресу було подано п'ять законопроектів та завершено два повноцінних дослідження щодо реорганізації Міністерства оборони. На початку 1985 р., сенатори Баррі Голдвотер і Сем Нанн очолили цільову групу з розгляду попередніх досліджень і оприлюднили свої результати під назвою «Оборонна реорганізація: необхідність змін». Один з висновків доповідей зазначав, що організаційні зміни можуть здійснюватися на основі планування, програмування і системи бюджету. Ставала очевидною необхідність реорганізації Міністерства оборони, і у 1986 р. сенатор Баррі Голдвотер і конгресмен Білл Ніколс добилися ухвалення Закону «Про оборонну реорганізацію», який отримав назву Закон Голдвотера-Ніколса²⁴.

Головним завданням цього документу була трансформація військових сил США в згуртовану команду, змінивши організаційні взаємозв'язки та збалансувавши інтереси різних служб. Це не мало перешкодити інституційним прерогативам, оскільки вони були і залишаться найбільш важливими елементами Міністерства оборони. Вони були і тією основою, на базі якої були збудовані основні інститути. Для встановлення балансу було прийнято наступні цілі:

- зміцнення цивільної влади;
- поліпшення консультативного процесу Президента з військових питань (у його конституційному визначенні як Головнокомандуючого збройних сил), міністра оборони, і Ради національної безпеки;
- формулювання чітких обов'язків головнокомандувачів об'єднаних сил;
- співмірність влади командирів об'єднаних сил з обов'язками;
- збільшення уваги до розробки стратегії та планування на випадок надзвичайних ситуацій;
- забезпечення більш ефективного використання ресурсів;
- підвищення ефективності військових операцій;
- покращення управління та адміністрування Міністерства оборони²⁵.

²¹ Frank J. Valentine (1990), Should The Defense Reorganization Act of 1986 Be Amended to Improve Resource Allocation, available at: <http://oai.dtic.mil/oai/oai?verb=getRecord&metadataPrefix=html&identifier=ADA220604>

²² Paul M. Besson (1998), The Goldwater-Nichols Act: A Ten Year Report Card, available at: http://www.pirp.harvard.edu/pubs_pdf/besson/besson-p98-2.pdf

²³ Goldwater B., Nichols W. Goldwater-Nichols Department of Defense Reorganization Act of 1986, available at: http://history.defense.gov/Portals/70/Documents/dod_reforms/Goldwater-NicholsDoDReordAct 1986.pdf

²⁴ Lederman, G.N. (1999), Reorganizing the Joint Chiefs of Staff: The Goldwater Nichols Act of 1986, Greenwood Press, Connecticut.

²⁵ Goldwater B., Nichols W. (1986) Goldwater-Nichols Department of Defense Reorganization Act of 1986, available at: http://history.defense.gov/Portals/70/Documents/dod_reforms/Goldwater-NicholsDoDReordAct 1986.pdf

Для зміцнення цивільної влади, Закон Голдводтера-Ніколса надав Міністру потужного військового союзника - Голову комітету начальників штабів. Голова був звільнений від необхідності переговорів з керівниками служб, і його інституційна влада була схожою на владу Міністра. Даний Закон також визначав обов'язки кожного керівника служби перед Міністром оборони. Включення цивільної влади у військовий департамент, уточнювало і зміцнювало ролі кожного керівника служби.

Для поліпшення військових консультацій Голова Комітету начальників штабів виступав в ролі головного радника, з мандатом надання інформації на базі найширшої військової точки зору. Крім того, закон наділив Генштаб (який підтримує Об'єднаний комітет начальників штабів), відповідальністю виключно перед головою, що змусило розробити положення для поліпшення якості офіцерів, призначених до штабу, а також у штабах головнокомандувачів об'єднаних сил²⁶.

Стосовно головнокомандувачів об'єднаних сил, Закон зробив їх відповідальними перед Президентом і Міністром оборони за виконання місій і готовності їх підлеглих для виконання поставлених військових завдань. Законом було вилучено Комітет начальників штабів з оперативного ланцюга командування. Таким чином, вже не можна було переміщувати Збройні сили без погодження із головнокомандувачами²⁷.

Для забезпечення достатнього авторитету командувачів об'єднаних сил, Закон надавав їм всі повноваження, які традиційно надаються військовим командирам. Командувачі об'єднаних сил були уповноважені видавати директиви з усіх аспектів операцій, спільної підготовки і логістики, призначати внутрішні ланцюги командування, організувати команди і сили, і використовувати бойові сили. Крім того, командувачі об'єднаних сил могли вибрати персонал штаб-квартири і підлеглих командирів (питання, які не належали раніше до їхньої компетенції); вони могли тимчасово усувати підлеглих та скликати військові суди²⁸.

Закон Голдводтера-Ніколса звернув увагу на відсутність належного планування на високому рівні та зобов'язав Президента щорічно представляти стратегію національної безпеки. Міністр оборони повинен був надати директиви Голові Комітету начальників штабів та командувачам об'єднаних сил для підготовки і перегляду планів дій в надзвичайних ситуаціях. Закон також визначав роль заступника міністра з надання допомоги в перегляді планів. Це були значні кроки вперед. Крім того, Об'єднаний комітет начальників штабів дозволяв тільки Міністру ознайомлюватися із готовими рекомендаціями та планами.

У сфері ресурсів, акт закликав міністра оборони забезпечити політичне керівництво для їх ефективного використання. Цікаво, що закон обмежив роль воєнних департаментів до практичного забезпечення поточних та майбутніх вимог головнокомандувачів об'єднаних сил. Конгрес також призначив десять нових службових обов'язків Голові Об'єднаного комітету начальників штабів для забезпечення незалежного бюджетного процесу.

Багато з вищезазначених ініціатив були наслідком зусиль Конгресу щодо підвищення ефективності військових операцій. Залишалось тільки покращення управління та адміністрування, що включало побоювання Конгресу щодо надмірного контролю. Управління міністра оборони і штат працівників інших структурних підрозділів значно розширився. Організаційно 42 особи підпорядковувалися безпосередньо міністру оборони, а начальники певних служб безпосередньо керували більше, ніж п'ятдесятьма підлеглими. Укладачі Закону намагалися зменшити надмірний контроль. Вважаючи, що штаб-квартира Пентагону мала в своєму розпорядженні забагато підлеглих, вони ініціювали скорочення персоналу, який мав дублюючі функції²⁹.

²⁶ Anno Stephen (1988), *Command and Control Lessons Learned: Iranian Rescue, Falklands Conflict, Grenada Invasion, Libya*, available at: <http://www.dtic.mil/dtic/tr/fulltext/u2/a202091.pdf>

²⁷ Goldwater B., Nichols W. (1986) *Goldwater-Nichols Department of Defense Reorganization Act of 1986*, available at: http://history.defense.gov/Portals/70/Documents/dod_reforms/Goldwater-NicholsDoDReordAct1986.pdf

²⁸ Ibidem.

²⁹ Lederman, G.N. (1999), *Reorganizing the Joint Chiefs of Staff: The Goldwater Nichols Act of 1986*, Greenwood Press, Connecticut.

Таким чином, слід зазначити, що прийняття Закону Голдводтера-Ніколса зміцнило прерогативи Міністра оборони і чітко окреслило його роль в ланцюзі командування. Законодавчо також було врегульовано питання взаємовідносин міністра та керівників служб.

Можна стверджувати, що якість консультацій та радників значно підвищилась. Раніше ініціативи Генштабу проходили через п'ять рівнів обговорення і схвалення, що зводило документ до компромісного варіанту. Закон набагато спростив дану процедуру. Генеральний штаб почав працювати з Головою, який має право проконсультуватися з керівниками служб, але не зобов'язаний ні з ким координувати свої висновки.

Також Закон чітко визначив обов'язки головнокомандувачів об'єднаних сил. Було визначено повноваження та обов'язки підлеглих командирів, що підвищувало ефективність бойової сили.

Закон «Про реорганізацію» також ефективно зробив співмірними повноваження командувачів об'єднаних сил із їхніми обов'язками. Переважні успіхи у військових операціях і діяльності в мирний час забезпечили видимі докази позитивних результатів.

Звичайно, найпомітніший успіх Закону Голдводтера-Ніколса знаходився в сфері військової ефективності, оскільки значно покращилася якість військових операцій. Генерал Колін Пауелл зауважив, що: «Закон про реорганізацію має велику заслугу у значному зростанні продуктивності Збройних Сил у спільних операціях із залученням різних видів збройних сил»³⁰.

Загалом потрібно зазначити, що в таких проблемних сферах, як військові консультації та радники, командири об'єднаних сил, планування на випадок надзвичайних ситуацій, спільне управління та військові операції, Міністерство оборони досягло значного прогресу завдяки Закону «Про реорганізацію» Голдводтера-Ніколса. Тобто, акт зрештою виявився успішним у поліпшенні оперативного аспекту Міністерства оборони.

References

1. Anno Stephen (1988), *Command and Control Lessons Learned: Iranian Rescue, Falklands Conflict, Grenada Invasion, Libya*, available at: <http://www.dtic.mil/dtic/tr/fulltext/u2/a202091.pdf>
2. Paul M. Besson (1998), *The Goldwater-Nichols Act: A Ten Year Report Card*, available at: http://www.pirp.harvard.edu/pubs_pdf/besson/besson-p98-2.pdf
3. Carl von Clausewitz (1942), *Principles of War*, Available at: <https://www.clausewitz.com/mobile/principlesofwar.htm>
4. Ronald H.Cole (1997), *Operation Urgent Fury: Grenada*, available at: <http://www.dtic.mil/doctrine/doctrine/history/urgfury.pdf>
5. Frank J. Valentine (1990), *Should The Defense Reorganization Act of 1986 Be Amended to Improve Resource Allocation*, available at: <http://oai.dtic.mil/oai/oai?verb=getRecord&metadataPrefix=html&identifier=ADA220604>
6. Goldwater B., Nichols W. (1986) *Goldwater-Nichols Department of Defense Reorganization Act of 1986*, available at: http://history.defense.gov/Portals/70/Documents/dod_reforms/Goldwater-NicholsDoDReordAct1986.pdf
7. Hanami, A.K. (1997), *Peace and Power in the Post Cold War Era*, Hunt Publishing Company, Dubuque, IA.
8. Hawkins, W.R. (2003), *Iraq: Heavy Forces and Decisive Warfare*, available at: <https://www.questia.com/library/journal/1G1-109580225/iraq-heavy-forces-and-decisive-warfare>
9. Hook, S.W. (2010), *American foreign policy since World War II*, CQ Press, Washington.
10. Jones D. C. (1996), *Past Organizational Problems*, available at: <http://www.dtic.mil/doctrine/jfq/jfq-13.pdf>
11. Larrabee, E. (1987) *Commander in chief : Franklin Delano Roosevelt, his lieutenants, and their war*, Harper & Row, New York.
12. Johnson, L.H. (1990), *Winged Sabers: The Air Cavalry in Vietnam, 1965-1973*, Stackpole Books, Harrisburg, PA.
13. Lederman, G.N. (1999), *Reorganizing the Joint Chiefs of Staff: The Goldwater Nichols Act of 1986*, Greenwood Press, Connecticut.

³⁰ Nemfakos C., Blickstein I., McCarthy A., Sollinger J. (2010), available at: http://www.rand.org/content/dam/rand/pubs/occasional_papers/2010/RAND_OP308.pdf

14. Locher J. (1985), *Defense Organization: The Need for Change*. Staff report of the Senate Committee on Armed Service, available at: <https://digitalndulibrary.ndu.edu/cdm/compoundobject/collection/goldwater/id/2160>
15. Locher J. (2001), *Has it worked? The Goldwater-Nichols Reorganization Act*, available at: <https://www.usnwc.edu/getattachment/744b0f7d-4a3f-4473-8a27-c5b444c2ea27/Has-It-Worked--The-Goldwater-Nichols-Reorganizatio>
16. Matloff, M. (1996), *American Military History*, Da Capo Press, Cambridge.
17. Nemfakos C., Blickstein I., McCarthy A., Sollinger J. (2010), available at: http://www.rand.org/content/dam/rand/pubs/occasional_papers/2010/RAND_OP308.pdf
18. *The Chairman as Principal Military Adviser: An Interview with Colin L. Powell* (1996), available at: <http://www.dtic.mil/doctrine/jfq/jfq-13.pdf>
19. Wilson C. (2002), *Goldwater-Nichols: the next Evolution - Rerorganizing the Joint Chiefs of Staff*, available at: <http://www.dtic.mil/doctrine/jfq/jfq-13.pdf>